

„Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.” (1 Timóteus 4:12)

ŐRÁLLÓK

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetség lapja • 2025 • XI. Évfolyam • 3. szám • Ára: 2,50 lej

Prédikáció – 1 Timóteus 4,12–16 alapján

Kulcsár Brigitta

ágyai lelkipásztor

Képzeld el azt a helyzetet (vagy akár néhány másodperc erejéig emlékezzünk vissza a sajátunkra), amikor valaki szakmai pályája elején van, legyen szó bármilyen szakmáról vagy hivatásról: az, hogy valaki fiatal, lelkes, de tapasztalatlan, megnehezíti a kezdetét. Amikor valaki munkába áll, szolgálatot vállal, vagy akár egy közösségben vezetői pozíciót kap szinte törvényszerű, hogy a környezete kimondva vagy kimondatlanul, de azonnal szembesíti őt tapasztalatlanságával. „Majd ha többéves tapasztalatod lesz...”, addig csak szemlélődj. „Majd ha kipróbáltad magad, akkor majd vállalhatsz nagyobb feladatokat is.” Ez a nyomás könnyen elbizonytalaníthat embereket, sőt akár bénító hatással is lehet sokakra, bármilyen szakmáról vagy munkahelyről legyen is szó.

Valószínűleg Timóteus számára sem volt idegen ez az érzés. Fiatal volt, harminc-negyven év közötti nagyjából ebben az időszakban, ami a mai felfogás szerint nem is tekinthető annyira nagyon fiatalnak vagy pályakezdőnek, de az adott gyülekezet véneihez képest mindenképp fiatalabb és tapasztalatlanabb volt. Emiatt pedig emberileg könnyen lehetett oka az aggodalomra. Biztosan megfogalmazódott benne a kérdés, vajon elfogadják-e őt vezetőként. **Pál azonban nem engedí, hogy ez a bizonytalanság ránehezedjen Timóteusra.** Nem azt mondja neki, hogy: „Várj még pár évet, majd ha idősebb leszel, könnyebb lesz.” Hanem azt mondja: „Légy példa a hívőknek.” A fókusz ne azon legyen, mások mit gondolnak, hanem azon, hogyan tudod betölteni az Istentől kapott elhívásodat.

Pál világossá teszi: Krisztus szolgáljaként nem a kor, nem a társadalmi státusz, nem a tapasztalat adja a tekintélyt, hanem a hit és annak hiteles megélése. Timóteus vezetői tekintélyét nem az életkora, hanem a Krisztusban megélt hite, szeretete, tisztasága biztosítja.

Ha a közösséget csak emberi mércékkel

nézzük, akkor mindig lesz valaki, aki fiatalabb vagy tapasztalatlanabb. Mindig lesz, aki idősebb, és több élettapasztalatot tud felmutatni.

De Pál elmondása szerint a Krisztus egyházán belül, Krisztus közösségén belül nem feltétlen az a prioritás, hogy ki mennyire idős, hanem a fókuszban a Krisztus hit, a Krisztuskövetés és a hit megélése áll. Ebbe gyökerezve, ebből kiindulva tudja a fiatalabb is, akár tanítani az idősebbet vagy a fiatalabb jelen lenni úgy, hogy az idős számára is az az adott a megnyilvánulás adni tudjon, s gyümölcsöző legyen az ő életére nézve is.

Itt nem egyszerű életbölcességről és élettapasztalatról van szó, hanem itt hitről, Istenhez való hűségről van szó – légy példa ebben – ennek a megélésében, akkor is, hogyha mondjuk rengeteg mindenhez nem értesz, hogyha tapasztalatlan vagy, te a Krisztus Jézusba vetett hitbe kapaszkodva légy jelen, végezd a dolgod és a többit bízd Istenre.

Ez bátorítás minden fiatal számára: Istennek terve van veled is a közösségben. Legyél ifis, egyetemista, fiatal szülő vagy frissen elkötelezett gyülekezeti tag – **Isten tervében van számodra hely, s a gyülekezetben is, mint a Krisztustestben.**

Ha megnézzük a próféták elhívástörténeteit, azt látjuk, hogy a legtöbb esetben megjelenik a szabadkozás a részükről, mert fiatalnak tekintik magukat az adott feladathoz, sőt nem érzik magukat képesnek a feladatra. Jeremiás például így tiltakozik: „Uram, én fiatal vagyok, nem tudok beszélni.” De Isten válasza nem az, hogy „majd ha idősebb leszel, akkor alkalmas leszel”, hanem az: „Én veled vagyok.” Ez az isteni logika: nem az emberi erőre, nem a tapasztalatra, hanem az elhívásra és Isten jelenlétére épít. Teljesen mindegy, hogy én képesnek érzem-e magam rá, vagy hogy az idősebb gyülekezeti tag képesnek lát-e engem, mint fiatal gyülekezeti tagot az adott szolgálatra, vagy hogy a másik személy képesnek érez-e engem arra a feladatra – a prioritás az az kell legyen, hogy Isten mit gondol és mit vár tőlem, mit bíz rám. S az Úr azt mondja, hogy a közösségen belül, Krisztus egyházán belül mindenkinek helye van, minden egyes végtagnak szerepe és feladata van. Lehet, hogy a legkisebbnek és a leggyengébbnek van a legnagyobb szerepe, lehet, hogy az tud igazán lüktető erőként jelen lenni abban a közösségben.

Folytatás a következő oldalon

Ez tekinthető egyfajta búrkolt példa-mutatásnak is Pál részéről az idősebbek irányába – hogy viszonyuljanak így a fiatal gyülekezeti tagokhoz, gyermekekhez, ifjakhoz, akik talán vágnak szolgálni, csak nem tudják hogyan kezdjék el, hogyan végezzék azt jól. De ugyanakkor bátorító erővel is tud ez hatni a fiatalok számára, hogy ne félj megmutatni magad és ne félj vállalni és teljesíteni azt a feladatot, amelyről úgy érzed, hogy az Úrtól kaptál rá megbízást, elhívást. Ne félj kimondani, vagy ajándékként odaadni a közösség számára, azt amit Isten elindít benned. Lehet, hogy nem fog mindenki elégedett lenni, nem fog mindenkinek tetszeni, nem fog mindenki pozitívan reagálni, de sosem az embereknek kell elsősorban megfelelni, hanem azt a szolgálatot kell elvégezni, amit Isten rád, rank bízott.

Timóteus sem azért alkalmas, mert mindenhez ért, vagy mert olyan tökéletes tanuló, vagy talpraesett fiatal lenne, hanem egyszerűen azért, mert Krisztus hívta el, és Krisztus erősíti meg a szolgálatában. A kérdés tehát kedves fiatalok sosem az, hogy mások mennyire látnak alkalmasnak, hanem az, hogy Isten mire hívott el téged.

Isten nem a korodra, nem a múltadra, hanem a hitedre és hűségedre tekint. Ne becslőd alá magad a fiatalságod vagy tapasztalatlanságod miatt, hanem merj elindulni azon az úton, amire Ő hív, mert Ő maga lesz a garanciád.

Ugyanakkor érdemes megfigyelni Pál hozzáállását is. Nem lekezelően, nem fölényesen, nem erőfitogtatva szól Timóteushoz. Nem azt hangsúlyozza, hogy ő, az apostol, mennyivel tapasztaltabb. Ellenkezőleg: teret ad a fiatal szolgálatának. Irányt mutat, de nem akadályoz. Tanácsot ad, de nem veszi el a felelősséget.

Ez önmagában is példamutatás. Pál nem csak Timóteust bátorítja, hogy legyen példa, hanem maga is példát mutat az idősebb generációnak: hogyan lehet helyt adni a fiatalabbaknak a közösségben, hogyan lehet támogatni őket anélkül, hogy elnyomnánk vagy alábecsülnénk őket. Sokszor igaz, hogy a fiatal tanul az

időstől – de vigyáznunk kell, nehogy ez ürügy legyen arra, hogy esélyt se adjunk a fiatalnak. Pál viszont egészen más modellel állít elénk: a fiatal is lehet tanítója az idősebbnek, ha hitében és Krisztus-követésében előrébb jár.

Pál öt konkrét területet emel ki, ahol Timóteus példát adhat mások számára: beszéd, magaviselet, szeretet, hit, tiszta élet. Ezekben a területekben nincs korhatár. Nem kell sok évtizednyi tapasztalat ahhoz, hogy valaki tiszta beszéddel, szeretetteljes szívvel és őszinte hittel éljen. Éppen ezért bátorítás, hogy bárki, bármilyen élethelyzetben, lehet Krisztus példája mások számára.

Nem kell tökéletesnek lenned, de életed szavaival, tetteivel, szeretetével, hitével és tisztaságával mutass Krisztusra. Ez a legnagyobb bizonyágtétel, amit adhatsz.

A példaadáson túl, Pál tanácsában **négy területre irányítja Timóteus figyelmét:**

A Szentírásra – arra bátorítja, hogy egyedül az Ige legyen életének közép-pontja, viszonyítási pontja és alapja.

Az igehirdetésre, azaz Krisztus evangéliumának hirdetésére, nem bölcsekedésre vagy emberi okoskodásra. hanem a tiszta evangélium hirdetésére, amely igen is élő és ható tud lenni.

A tanításra – az evangélium mély megértésére és átadására. Ami magába foglalja azt a kérést is, hogy szánjon megfelelő időt és energiát az ige tanulmányozására.

Önmagára – saját életének felügyeletére, az önvizsgálatra, azért, hogy hiteles lehessen.

Pál arra is emlékezteti Timóteust, hogy ne hanyagolja el azt az ajándékot, amelyet kapott. Nem tudjuk pontosan, mi volt ez az ajándék, de a lényeg világos: minden, amit Istentől kapunk, azért van, hogy használjuk. Ha nem gyakoroljuk, ha nem tartjuk életben, olyan, mint egy hangszer, amelyen már nem játszanak. Az ajándék akkor teljesedik ki, ha használjuk – a közösségépítésére, Isten dicsőségére. Lehet nehéz megtenni az első lépést, kockáztatni annak kapcsán, hogy mit gondolnak majd mások,

de ahogy Pál mondja, nem ez van a fókuszban, hanem az Úrtól kapott feladat és annak a teljesítése.

Épp ezért arra szeretnék bátorítani, hogy használd a kapott ajándékod! Nem azért kaptad, hogy elrejtisd, hanem hogy a közösséget építsd vele. Ha pedig még nem tudod pontosan, mi az ajándékod, imádkozz, keresd, próbáld ki magad – és Isten meg fogja mutatni.

Hisz Ő mindannyiunknak adott valamilyen ajándékot. Lehet, hogy a tanítást, lehet, hogy bátorítást, lehet, hogy szolgáló szívet, vagy éppen imádságos lelkületet. Énekhangot, kedvességet, nyitottságot mások megismerésére, meghallgatására; tehetséget finom ételek készítésére; akár időt, amelyet odaszánhatunk a közösség javára; segítő kezét, amely nem rest másokért fáradozni. A kérdés az, hogy használjuk-e a kapott ajándékot vagy elhanyagoljuk.

A szakasz zárásában Pál arra buzdítja Timóteust, hogy ne veszítse el az igazi fókusz, figyeljen önmagára, életére és tanítására, maradjon meg ezekben, és legyen kitartó. Hisz ez nemcsak Timóteus saját életét menti meg, hanem hallgatóit is. Nagyon sok tényező van ugyanis, amely elvonhatja a figyelmét, az idejét, az energiáját, az igazi lényegről, feladata és szolgálata igazi céljáról és annak teljesítéséről. Pál tanácsa erre is vonatkozik, vigyázzon, ne sodródjon el, maradjon meg abban, amire elhívta őt az Úr.

Ez a négy pillér együtt alkotja a hűséges szolgálatot. Nem elég csak az írásokat ismerni, ha közben az élet nem hiteles. És nem elég példás életet élni, ha közben nem hirdetjük az evangéliumot. A szolgálattaljesség e mindkettőt megkívánja.

Pál Timóteushoz intézett üzenete tehát egyszerre útmutatás, intés és példamutatás, amely szól a fiatalokhoz és az idősebb generációhoz is egyaránt.

A fiataloknak: ne féljetek elvállalni azt a szolgálatot, amelyre Isten hív. Nem az számít, mit gondolnak mások, hanem hogy hűségesek legyetek Istenhez.

Az idősebbeknek: engedjünk teret a fiataloknak, támogassuk őket, legyünk példák abban, hogyan lehet bátorítani a következő nemzedéket.

A gyülekezet akkor él igazán, ha minden tagja – fiatal és idős – felismeri: Istennek terve van vele, ajándékot adott neki, és azt a közösség építésére akarja használni.

Ezért a felhívás mindannyiunkhoz szól: „Légy példa a hívőknek.” Legyen életünk olyan, amely Krisztusra mutat – szavainkban, tetteinkben, szeretetünkben, hitünkben és tisztaságunkban. És bízunk abban, hogy aki elhívott, az meg is erősít bennünket a feladat elvégzésére.

Ámen.

Presbiteri találkozó az aradi egyházmegyében

2025. május 10-én a gyoroki egyházközség lelkes gyülekezete adott otthont az aradi egyházmegye presbiteri konferenciának. Egyházmegyénk gyülekezeteiből több, mint 80 presbiter és lelkipásztor tisztelte meg jelenlétével konferenciánkat.

A nyitó áhítatot **Nt. Tóbiás Tibor György**, az aradi református egyházmegye esperese tartotta János evangéliuma 21. része alapján. Igehirdetésében kiemelte a Krisztusi megbocsájtás, újrakezdés és előrettekintés üzenetét.

Göröngyi Sándor, az Aradi Református Egyházmegye Presbiteri Szövetség elnöke köszöntötte a jelenlévőket Péter apostol I. levele 5. részének 7. versével: „Minden gondolatot ő reá vessétek mert neki gondja van reátok”, megköszönvén az esperes úrnak a szolgálatát, felkérte, hogy ossza meg ünnepi gondolatait.

Ezt folytatván, **Vékony Zsolt József** helyi lelkipásztor köszöntötte az egybe-

gyűlteket, helyt adva azon gondolatának, hogy nagy öröm gyülekezetének az, hogy immáron második alkalommal ad otthont lelkes gyülekezete a presbiteri találkozóknak.

Tóth András, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetségének elnöke köszöntötte a konferencia résztvevőit az I Péter 5,2 verse alapján: „Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá”.

Mészáros János, az Érmelléki Református Presbiteri Szövetség elnöke köszöntötte az egybegyűlteket.

A köszöntők után **Máté Erzsébet**, erdőhegyi presbiter testvérünk Sajó Sándor

Magyarnak lenni című versével tette ünnepélyesebbé együttlétünket.

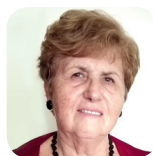
A szünet után **Tárnok Balázs**, a geszti Tisza-kastély múzeum menedzsere tartott előadást „A Tisza család és a presbiteri szolgálat”, címmel. A gondolatébresztő előadást érdeklődéssel hallgatták a résztvevők.

A közös fényképezés követően szertartásán vettünk részt.

Az Úr legyen továbbra is mindannyiunkkal presbiteri szolgálatainkban, és adjon még számunkra sok áldott találkozást.

Göröngyi Sándor,
ARE-PSZ elnöke

„És ezeket az ígéket, amelyeket a mai napon parancsolok neked, szívedbe véssed. Ismételd ezeket fiaidnak, és beszélj azokról.” (5 Móz. 6,6-7)

Lakatos Nella,
kerületi jegyző

XIX. kerületi konferenciáját tartotta Nagyváradon a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége 2025 június 28-án, ahol szép számban vettek részt presbiteriek és lelkészek (nagyjából 140 résztvevő).

Nt. Herdeán Gyöngyi, Nagyvárad–Újvárosi egyházközség lelkipásztornak nyitó áhítatával kezdődött a találkozó, aki János

17,20-21 verseit olvasta és magyarázta az egybegyűlteknak. A felolvasott ige Krisztus főpapi imádságáról szól, amelyben Jézus a maga isteni hatalmával könyörög az Atyához, szüntelen imádkozik értünk, anyaszentegyházunkért. Az igehirdető beszél a mai világ kihívásairól, amelyben a gonosz megkérdőjelezi Isten üzenetét, így nehéz meghallani azt, meglátni a generációk közötti szakadásokat. Ne veszítsük el a reményt, bízzunk az Úrban, és ne felejtjük el, hogy Isten ígéje mindig életet, és üzenete mindig eléri az imádkozó szíveket - fejezi be a lelkipásztorasszony.

Tóth András, szövetségi elnök az év ígéjével (1 Tim. 4,12) köszöntötte a presbitereket, majd **Ft. Bogdán Szabolcs-János** püspök úr a napi ígéjével biztatott az ifjúság megszólításának fontosságára, integrálására és szolgálatba állításáról az egyházi életbe.

Szabó Gábor, a Magyarországi Református Presbiteri Szövetség elnöke Máté 5,9 versével üdvözölte a megjelenteket, kiemelve, hogy életünket mindig Jézus Krisztusra bízunk, legyünk békeösszerezők.

Folytatás a következő oldalon

Az Erdélyi Egyházkerület Presbiteri Szövetségének elnöke, **Nagy Éva** beszél a fiatalok felkarolásának fontosságáról, hangsúlyozza hitünk, kultúránk, anyanyelvünk megőrzését, mint fennmaradásunk zálogait.

Erdei Gábor, Békés egyházmegye elnöke az egység fontosságát emeli ki az Ap. Csel. 20,28 verseivel.

Thökölly Vajk, szilágysági pedagógus, költő „Üzenet a fiataloktól” és „Dolgozni és imádkozni” című verseit szavalta el.

A konferencián előadást tartott **Nt. Szegi Máté**, Somlyóújlak egyházközség lelkipásztora, *Nemzedékről-Nemzedékre* címmel. Az előadás a generációkról és az azok közötti konfliktusról szól. A generáció olyan emberek csoportja, akik nagyjából egy időben születtek, és hasonló történelmi és kulturális élményeken nőttek fel. Ők egy nemzedékhez tartoznak. Egy generáció, egy emberöltő általában 25-33 évet ölel fel.

A következőkben rövid áttekintést nyújt az előadó a generációk jellemzőiről, majd rátér ezek Bibliában előforduló bemutatására, melyek tele vannak nemzetközi konfliktusokkal, amelyek értékrendi, hitbéli vagy hatalmi ellentétekből fakadnak. A nemzedékek közötti konfliktusokat 1 Mózes 12-50 versei alapján elemzi, bemutatván négy generáció életét: Ábrahám, Izsák, Jákób, József. Ők a biblia hit nemzedékei, akik Izrael népének vér szerinti ősei.

Ábrahám, az első nemzedék, hitből engedelmessé válik és elindul az ismeretlenbe. Csendes, visszahúzó, megbecsült személy, de élete harcokkal van tele.

Fia, **Izsák**, a második nemzedék, örökli apja hitét, de kevesebb közvetlen kapcsolata van Istennel, konfliktuskerülő lett, nem kezdeményez.

A harmadik **Jákób**, a küzdő nemzedék. Életében sok vizslyt él át testvéreivel, apósával, saját fiaival, végül megtér, Isten átforgatja, új nevet kap – Izrael, azaz Isten harcosa. Sok gyermeke van, közülük **József** volt a kedvence, aki a negyedik, hűséges nemzedék.

A bemutatott bibliai történeten keresztül láthatjuk, hogy a családban vannak örökölt bűnök, örökölt minták, harcok. Minden családnak van története - emeli ki az előadó, Isten minden nemzedéket ismer név szerint, mindegyikkel személyesen foglalkozik. Ez az örökség, ami nemcsak családi, hanem szellemi örökség is.

Mit üzen számunkra a történet? - teszi fel a kérdést az előadó. Üzenete van nemzedékről-nemzedékre, mégpedig az, hogy családnaknak története van és én mit viszek tovább szüleimtől, mit hagyok hátra a következő generációnak.

Ne felejtjük, hogy nemcsak anyagiakat lehet örökségül hagyni, hanem hitet is, ami a legértékesebb.

Hogy elválasszuk az örökséget a hagyománytól, a családnak megértésére van szükség. Jézus tegnap, ma, holnap, mindörökké ugyanaz és Isten Istene minden generációnak: „*Én vagyok Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak az istene*” (2Móz 3) - fejezi be az előadást a lelkipásztor.

A Nagyvárad-Biharpüspöki egyházközség **Nebel együttes** felemelő előadásával fejeződött be a találkozás.

A résztvevők feltöltődve, sok-sok tanulsággal térhettek haza, megértvén, hogy Isten nemzedékről-nemzedékre hűséges, minden nemzedék más kihívásokkal küzd, és mi magunk is egy-egy láncszem vagyunk abban, hogy a hit öröklődjön, mert „*Az igaz ember hit által él*” (Rom.1,17).

„Az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztus.” (Ef. 4,15)

Negyedik alkalommal szervezte meg a Nagybánya Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége a presbiterek Csendesnapját 2025. július 5-én Nagybánya-Óváros református templomában.

Lakatos Nella,
egyházmegyei elnök

Egyházmegyénk esperese, **Nt. Gellén Sándor** áhítatával vette kezdetét a találkozó, aki Máté 5,13-16 igeverseit olvasta és magyarázta. Az ige a hegyi beszéd egy része, amelyben Jézus tanítványairól azt mondja, hogy ők a föld sója, világító lámpásként a világ világossága és a hegyen épített város. A só ízesít, tartósít, gyógyít, a lámpás világít a sötétben, utat mutat, a hegyen épült város messziről látható, biztos pont.

Presbiterként mi is Isten népének „tartósítói” vagyunk, a hit tisztaságát őrizzük, lelki ízt adunk a gyülekezet életének. Feladatunk hiteles életpéldával, tiszta tanítással, szeretettel világítani. Minden jó cselekedetünk, legyen az tanítás, imádság, látogatás, Isten dicsőségét kell, hogy szolgálja. Sose feledjük, hogy presbiterként Krisztus küldöttei vagyunk, ez a szolgálat hivatás és felelősség, de Isten erejével áldás is lehet - fejezi be a lelkipásztor.

Nt. Alföldi Lakatos Tibor lelkipásztor vezetésével énekek tanulása követte az áhítatot, majd **Nt. Bak Major Enikő**, helyi lelkipásztor köszöntötte a megjelenteket Rom. 16-17 verseivel, őt követte egyházmegyénk főgondnoka, **Miklós Csaba**, aki Jakab 1,19 verseivel üdvözölte a szép számban (100) résztvevő presbitereket.

Lakatos Nella, egyházmegyei elnök köszöntő szava az Ef. 4,15 igevers volt, melyben felhívja a presbiterek figyelmét arra, hogy a szolgálatban fontos a lelki vezetés mellett a világos, tiszta, őszinte kommunikáció, int a kialakuló konfliktusok megelőzésére.

Nt. Máthé Róbert, Vetés református gyülekezetének lelkipásztora, pszichológus, pszichoterapeuta tartott előadást *Kommunikáció és konfliktuskezelés* címmel. Előadásának első részében beszél az munkapszichológus feladatairól, a legnagyobb stresszfaktorokról, a konfliktusok fő okairól. A munkapszichológus munkahelyi környezetben vizsgálja az emberi viselkedést, segít feltárni és kezelni a munkahelyi stressz forrásait, fejleszti a munkavégzés készségeit, összhangot biztosít a vezetők és dolgozók mindennapi tevékenysége között, kezeli a kialakuló

konfliktusokat. A konfliktusok okai lehetnek az érdekek ütközése, a rossz és nem megfelelő kommunikáció.

A kommunikáció az információk, ötletek, gondolatok, érzelmek átadása és cseréje egy közösségen belül, ami egy csoportnak elengedhetetlen része. Lényeg, hogy az emberek megosszák egymással gondolataikat, érzelmeiket. Lehet verbális, nonverbális, írott vagy szóbeli a kommunikáció.

A presbitérium is egy csapat, ahol együtt egy közösségként dolgoznak a gyülekezetért, és ahol a kommunikációnak közösségépítő szerepe van. Az egyháznak fontos, univerzális szerepe van a kommunikációban, feladata a hit terjesztése és tanítása, a közösségépítés, az etikai normák közvetítése. A jó kommunikáció révén erősítheti a közösséget, ezért mindig egyértelmű, érthető üzenetet közöljünk a gyülekezet felé, érezzünk tiszteletet, megbecsülést embertársainkkal, legyünk nyitottak a beszélgetésekre.

A kommunikáció lehet kis-, illetve nagycsoportos. Az előadó kiemeli, hogy a presbiterek számára fontos a kicsi csoportos kommunikáció, ahol mindenki egyenlő státusszal rendelkezik, nem hoz rangkülönbséget a képzettség, a társadalmi funkció. A presbiter kommunikál a lelkésszel, egymással, a gyülekezeti tagokkal.

Az előadása következő részében beszél a kommunikáció típusairól, stílusairól, melyek a *passzív kommunikáció*, amire jellemző a visszahúzó hatás, a konfliktuskerülés és ez gyakran frusztrációt okozhat, az *agresszív kommunikáció*, az aki erőszakos, domináns, másokat elhallgattató személy, aki mindig a saját akaratát érvényesíti, és van az *asszertív kommunikáció*, aki magabiztos, tiszteletteljes személy, aki erősíti a kapcsolatokat, csökkentti a konfliktusokat a közösségben.

A presbiter mindig közösségi, felelősségteljes, béketeremtő és építő jellegű kommunikációt folytasson, aki tiszteli mások véleményét, őszintén képviseli a sajátját, építő, bátorító, biblikus értékrendű, amely tele van keresztényi értékekkel: igazmondással, türelemmel, szelídséggel és sok-sok szeretettel. A rossz kommunikáció elidegenedést okoz, majd konfliktusokhoz vezet, ami elkerülhető, ha hajlandók vagyunk kooperálni - fejezi be előadását.

A találkozó beszélgetéssel, témához kapcsolódó hozzászólásokkal, majd szeretetvendégséggel fejeződött be.

Reméljük, hogy az előadás hozzásegítette a presbiterestevéket a helyes kommunikáció alkalmazásához.

Ne feledjük Krisztus tanítását, hogy „Életnek kútfeje az igaznak szája, az istenteleneknek szája pedig erőszakot fedez el” (Példab. 10,11).

„Milyen jó és kedves, mikor a testvérek harmóniában, jó egyetértésben élnek!”

Az Erdélyi Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége továbbképző „nyári tábor” szervezett augusztus végén, a Fehér megyei Magyarlapádon, ahova szép számban érkeztek presbiterok és gondnokok különböző egyházmegyékből.

Meghívásunkra, első alkalommal vett részt a Királyhágómelléki Egyházkerület Presbiteri Szövetségének vezetősége. **Tóth András** elnök, köszöntőjében a „légy példája a hívőknek” bibliai idézetből kiindulva arra buzdította a jelenlévőket, hogy életünkkel mutassunk jó példát másoknak, kiemelten a keresztény közösségekben. Ottartózkodásunk idején ígét hirdetett **Lőrincz Konrád Artúr**, nagyenyedi esperes, valamint **Borbándi Erika** és **Borbándi András** lapádi lelkész házaspár. Az egybegyűlteket köszöntötték a vendéglátó lelkészek, **Kocsis János** házigazda, P.SZ. elnök, és **Nagy Éva**, kerületi elnök, aki

vasárnap, az Újkenyér ünnepi istentisztelet végén a békesség és testvéri együttlét fontosságát és örömet hangsúlyozta, a bibliai idézetből kiindulva: „Milyen jó és kedves, mikor a testvérek harmóniában, jó egyetértésben élnek!”, majd külön köszöntötte az 50. és 25. házassági évfordulójukat ünneplő párokat. A továbbképző tábor keretében nagyon érdekes és hasznos, sokatmondó és elgondolkasztató előadást tartott **Borbándi András** lelképásztor „*Rabba leszel saját földeden, vagy ott is eszel, ahol nem ültettél?*” címmel, amelyet kiscsoportos beszélgetés követett, majd az itt született gondolatok megbeszélése és a következtetés levonása a zárókérdésekre:

- „A rántottából lesz-e tojás, vagyis lasítható, megállítható, visszafordítható a romlási folyamat?,”
- „Ha elvész a Magyar falu, megmarad a Nemzet?”

• „A fizetés mindenre flottul elég, nem kell kiegészíteni élelmiszerrönlátással?” A válaszokat az olvasókra bizzuk.

A lapádi látogatás alkalmával, helyi tájházban voltunk, elmentünk a magyarigeni impozáns református templomba is, majd megtekintettük a cserkészek által épített egyik különleges öko-házat, a közeli erdőben. Ez is nagy élmény volt mindenki számára. Sok-sok egyháztörténeti és történelmi információval gazdagodtunk mind a zsoboki, mind a magyarlapádi látogatás alkalmával.

Köszönjük mindkét egyházközség házigazdáinak szívélyes fogadtatását, s az együtt töltött hasznos és kellemes percekért.

Soli Deo Gloria!

dr. Nagy Éva elnök,
E.R.E.K Presbiteri Szövetsége

Presbiterképzés az Érmelléken

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége és a Sárospataki Református Hittudományi Egyetem Presbiteri Népfőiskolája közös szervezésében az Érmelléki Református Egyházmegyében presbiterképzést tartottak.

A Sárospataki Református Presbiteri és Gyülekezeti-munkás Népfőiskola rendszeresen tart presbiterképző tanfolyamokat gyülekezeti munkatársak (presbiterok, diakónusok, stb.) szolgálatra való felkészítése céljából. Ezeken a sárospataki képzéseken több partiumi presbiter is részt vett a korábbi években, 2017-ben viszont a „kihe-lyezett” presbiterképzés is megkezdődött a Királyhágómelléki Református Egyházkerület egyházmegyéiben. Eddig a Szatmári (2017), Nagykárolyi (2018), Nagybányai (2019) és Zilahi (2020) Református Egyházmegyékben zajlott presbiterképzés, ötödik állomásként pedig 2025 elején az Érmelléki

Egyházmegyében is megkezdődött.

Az öt képzési napból és egy záróalkalmából álló érmelléki tanfolyam minden alkalmát a Magyarokécske Református Egyház-község templomában illetve „Fészek” nevű gyülekezeti központjában tartották több mint 130 presbiternek, köztük lelképásztoroknak és diakóniai munkatársaknak is. A januártól márciusig megrendezett, 1-1 napos alkalmakon elsősorban sárospataki teológiai tanárok tartottak előadásokat a bibliaismeret, hitvallásismeret, egyházismeret, egyháztörténet, liturgia, misszió, diakónia, imádság, igeolvasás, gyülekezeti gazdálkodás témaköréből; az előadások

mellett sor kerül énektanulásra, missziói beszámolókra is.

Folytatás a következő oldalon

Az érmelléki képzés helyi szervezői voltak: **Bara László** esperes, **dr. Geréb Miklós** missziói előadó és **Mészáros János**, az érmelléki Presbiteri Szövetség elnöke; koordinátora pedig **Tar Csaba**, a Szatmár-Lőcsei gyülekezet presbitere.

A rendezvényt megtisztelte jelenlétével **Tóth András**, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetség elnöke; **Szabó Dániel**, a Magyarországi Református Presbiteri Szövetség tiszteletbeli elnöke; **Török Csaba Pál**, a Magyarországi Református Presbiteri Szövetség elnökségi tagja; **Vasil István**, a Bihari Egyházmegye Presbiteri Szövetségének elnöke.

A nyitó áhítatok igehirdetői a házigazdák és az egyházkerületi vezetők közül kerültek ki: **Bara László** érmelléki esperes, bihardioszegi lp. (Zsolt 119,105-112); **Mike Pál** magyarkéci lp. (Róm 12,1-2); **dr. Geréb Miklós** egyházmegyei missziói előadó, tóti lp. (1Kor 10,16); **Ghitea-Szabó József** egyházkerületi missziói előadótanácsos, pelbárt-hidai lp. (Mt 24,12-13); **Rácz Ervin-Lajos**, az Egyházkerület generális direktora, Szatmár-szigetlankai lp. (Bír 5,31); **Bogdán Szabolcs-János**, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke (Ézs 49,1-6).

A képzés előadásait elsősorban a sárospataki teológiai tanárok tartották. **Dr. Enghy Sándor** egyetemi tanár, akadémiai rektor az Ószövetség keletkezését, kortörténetét, szerkezetét, üdvtörténeti vo-

nalát mutatta be. **Pásztor Gyula** akadémiai lelkész a Biblia egyházképéről, az imádság szolgálatáról, az Ige befogadásáról és az igeolvasás fontosságáról beszélt, illetve előadásokat tartott a liturgia, a missziológia és diakónia témakörében. **Dr. Fodor Ferenc** professzor az Újszövetség-ismeret témaköréből: az evangéliumok keletkezéséről és szerkezetéről, a Római levélről és a Jelenések könyvéről, az apokaliptikus irodalom jellemzőiről szólt. **Dr. Füst-Molnár Szilveszter** teológiai tanár a hitvallásismereti bevezetés mellett a Magyar Református Egyház két hitvallási irata, a *Heidelbergi Káté* és a *Második Helvét Hitvallás* szerkezetét és tanítását ismertette. **Dr. Dienes Dénes** professzor a presbitérium bibliai és ősegyházi alapjairól, valamint egyháztörténeti formálódásáról szólt. **D. Szabó Dániel**, a Magyarországi Református Presbiteri Szövetség tiszteletbeli elnöke, korábbi zsinati világi elnök és tiszánineni főgondnok világmissziói tapasztalatait osztotta meg. **Dénes István-Lukács**, egyházkerületi főjegyző, Nagyváradi-olaszi lelkipásztor a projektalapú gondolkodás gyülekezetekben és a diakóniai intézményekben való fontosságát emelte ki, gyakorlati tanácsokat is adva.

Az előadások mellett minden alkalommal énektanulásra és gyakorlásra is sor került **dr. Geréb Miklós** egyházmegyei missziói előadó, tóti lelkipásztor vezeté-

sével, illetve **Bodnár Lajos** éradonyi lelkész orgonajátékának kíséretében.

A képzés egyik alkalmával a *Kálvin Kiadó* árusított kedvezményes könyveket a megjelent presbiterok és lelkipásztorok számára.

A Népfőiskola képzésén résztvevők névre szóló oklevelet is kaptak, illetve közülük 50-nél többen el is látogattak a sárospataki teológia egyik képzésáró alkalmára, némi városnézéssel is egybekötve.

A képzés sikeréhez nagyban hozzájárult a *Magyarkéci Református Egyházközség* illetve **Mike Pál** lelkipásztor szeretetteljes vendéglátása, valamint a rendezvények lebonyolítására igencsak célszerűnek bizonyult templom és gyülekezeti központ.

A rendezvényt az *Érmelléki Református Egyházmegye* támogatta.

Oroszi Kálmán, missziói lelkész

Kisköri képzések a Nagybányai református egyházközségben

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön...hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben...mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” (Máté 6,19-21)

Nagybánya egyházmegye három régiójában évente kisköri képzéseket tartunk a presbitereknek, melyben igazodunk az egyházban meghirdetett témához. Így tettünk a 2025-ös esztendőben is, mivel maga az előadó is ifjú lelkipásztor. Az igei áhítatok is az előadás témájához kapcsolódtak, valamint az igehirdetők hasznos tanácsokkal szolgáltak a presbiterok számára is.

Nagybánya és környéke régiójában Sárosmagyarberkesz volt a találkozó házigazdája. Az áhítatot Hagymáslapos egyházközségbe kihelyezett fiatal lelkipásztor, **Nt. Lakatos-Emrich Norbert** tartotta 1 Péter 2,17 verse alapján. A lelkipásztor négy fontos erkölcsi parancsra hívta fel figyelmünket:

1. Minden ember méltósággal bír, ezért függetlenül vallásától, társadalmi helyzetétől vagy származásától, megérdemli az alapvető tiszteletet.

2. A keresztyén testvérek között a szeretetnek kell uralkodnia, mert ez Krisztus tanításának központi eleme, a gyülekezetben erősíteni kell a szeretet légkörét, megbékélésre vezetünk a tagokat.

3. Az istenfélelem nem rettegést, hanem mély tiszteletet, engedelmisséget és Isten hatalmának elismerését jelentse, döntéseinket mindig Isten akarata irányítsa, legyünk alázatosak, imádságban és Isten igéjében megalapozva döntsünk.

4. A béke, a társadalmi rend fenntartásához szükséges a világi hatalom iránti tisztelet - mint presbiterok, éljünk példamutató állampolgárként és hűséges keresztyénként. A felsoroltakat örökségként kaptuk és életpéldával adjuk tovább a jövő nemzedéknek - fejezi be a lelkipásztor.

Avas vidékén **Nt. Balla Gábor**, Vámfalu lelkipásztora, Avasfelsőfalu beszolgáló lelkésze tartotta az áhítatot az egyházközség templomában. 2 Mózes 18,13-17 igeversei alapján kiemelte a vezetés felelősségét, ami nem egy magányos küldetés, hanem szeretettel és bölcsességgel való aktív tehermegosztást jelent. Kövessük Mózeset, aki megfogadva apósa, Jetró tanácsát, megértette, hogy alkalmas, istenfélő embereket kell választania a közösségből a feladatok elvégzésére.

Folytatás a következő oldalon

Meg kell érteni, hogy a túlterhelt vezető nem teljesít jól, a bölcs tanácsokat el kell fogadni, nyitottnak kell lennünk egymás véleményére és együtt keressük Isten vezetését. Legyünk példaképek, alázatosak, bölcssek szolgálatunkban, merjünk kérdezni, segítséget kérni és elfogadni - tanácsolja a lelkipásztor.

A lelkipásztor röviden bemutatja Avasfelsőfalu gyülekezetét, küzdelmét a megmaradásért. A Szamos vidékén Sülelmed egyházközség volt a képzés házigazdája, ahol Isten ígését az újonnan kihelyezett lelkipásztor, **Nt. Alföldi Lakatos György** hirdette Pál apostol Filippiekhez írott levelének 3,12-14 versei alapján. A lelkipásztor beszél Pál apostolról, aki nem tekinti magát „célrt értnek” vagy „tökéletesnek”, de folyamatosan törekszik előre. Nem ön-elégült a hitéletében, alázatot mutat, elfelejti a mögötte levő dolgokat, vagyis nem a múlt sikereire vagy kudarcaira tekint, hanem előre néz. Az apostol bennünket is bátorít és kéri, hogy mi is tartsuk szem előtt az Isten mennyei elhívásának jutalmát és egy versenypályához idézett képpel kitartásra, fegyelemre buzdít célunk elérése érdekében.

A keresztyén élet folyamatos előrehaladás, célirányos futás Krisztus felé és soha ne a múlt, hanem mindig a mennyei cél határozza meg utunkat - fejezi be a lelkipásztor.

A következőkben **Nt. Pocsveiler István-Levente**, Szamosardó lelkipásztora, aki több hónapon át beszolgáló lelkésze volt a gyülekezetnek, a körzet presbiteri előtt is „átadja a stafétabotot” a szolgálatát megkezdő lelkipásztornak. Isten gazdag áldása kísérje életüket, szolgálatukat!

Lakatos Nella, az egyházmegye elnökösszónya köszöntő beszédében kiemelte a presbiteriek felelősségét a következő generációért, hiszen a kapott ígét, hitet, a Krisztusi szeretetet, a keresztyéni értékeket, az evangélium tanításait tovább kell adnunk a mai fiataloknak és ne feledkezzünk meg arról, hogy „a világ olyanná alakul, amilyenné a fiatalságot nevelik” - Jókai Mór szavaival élve.

„Örökség vagy elengedés? - A keresztyén értékek átadása a digitális korban” címmel Sárosmagyarberkesz egyházközség lelkipásztora, **Nt. Lakatos Nándor** tartott előadást a lelkipásztoroknak, presbitereknek. Előadását három részre osztotta: témára

való utalás, a különböző felnövő generációk és azok élete, valamint a mai fiatalok élete a digitális korban, azaz milyen megoldások, lehetőségek állnak rendelkezésünkre a keresztyén értékek átadására.

Előadásának bevezető részében beszél a mai nemzedékről, aki másképp gondolkodik, viselkedik, mint mi tettük azt. Igaz, megváltoztak az idők, de hiányzik az átadás folyamatában a tudatosság, az igazi akarás, nem fordítunk kellő figyelmet a lelkiekre, háttérbe szorul a hit – emeli ki az előadó. A lelki örökség meghatározó, Jézus is emberi felelősségünkről beszél, akinek tanításaiban mindannyian Isten gyermekei vagyunk, egy nagy család tagjai. Fontos, hogy milyen értékeket adunk át és hogyan - mind a családban, mind környezetünkben. A vallási értékek átadása régen családon belül, közösségi eseményeken, vallási intézményekben történt, ma csökkent a vallási intézmények szerepe és a hitbeli értékek átadása egyre inkább a családok és közvetlen környezetük felelőssége lett.

A következőkben bemutatja a ma jelenlévő generációkat, hiszen mindenkinek megvan a saját jellemzője. Ezek a generációk a veteránok (1920-1945), baby boomer (1946-1964), X generáció (1965-1980), Y generáció, Z és Alfa. Külön jellemzi mindegyiket, azok szokásait és egyházhoz való viszonyulását. Látszik, hogy mennyire megváltozott életünk, szokásaink, vallási gondolkodásunk, mennyire az internet, a digitális eszközök lettek életünk szerves részei.

Előadásába külön kitér a mai fiatalok életére, arra, hogy hogyan befolyásolja életmódjuk a vallási értékekhez való viszonyukat, mi lehet az oka a konfirmálás utáni időszakban a lemorzsolódásuknak. Ez az a kor, amelyben a fiatalok életét a digitális technológia és a közösségi média határozza meg, a vallás szerepe csökken életükben, sőt kimutatták, hogy a vallásos szülők gyermekei is kevésbé vallásosak. Ilyen körülmények között a gyülekezet

nehezen tud második otthonhoz hasonló helyet megteremtteni számukra. Ezek okai a gyülekezetben lehetnek: bibliai felkészítettség, tudományos pályára való készség, gyenge alapok a hitben, politika, a számukra lassú, komor énekek, dicsőítések, valamint az, hogy az igehirdetéstől azonnali válaszokat várnak, azt unalmasnak tartják.

A hit átadásának kérdései: a hagyomány és a modern életstílus közötti feszültség, a szülői példamutatás és a családi kapcsolatok – összegezi az előadó.

Előadásának utolsó részében beszél arról, hogy melyek azok a fontos tényezők amelyek a keresztyén érték, örökség illetve hit átadásban is számottevően segítenek és nélkülözhetetlenek. Ezek a kommunikáció, őszinteség, rugalmasság, előítélettel való megítélés, hitelesség, komolyság, határozottság, következetesség, kiszámíthatóság és példamutatás.

Hogyan lehetne hatékonyabban átadni a vallási értékeket a fiataloknak a digitális korban? - teszi fel a kérdést az előadó. Kiemeli a generációk közötti párbeszéd fontosságát, az egyház alkalmazkodó képességét, felmérni milyen lehetőségeket kínálnak a digitális eszközök, szolgálatot nyújtani ifjúsági csoportokban, templomi alkalom keretében a fiataloknak.

Számunkra is elgondolkodtató kérdések feltevésével zárja előadását az előadó: szívesen látjuk és fogadjuk a fiatalokat a templomban, imádkozik értük a gyülekezet, beszélgetünk-e róluk, érthetőek a prédikációk, liturgia elemei?

Útravalóul gondolkodjunk el azon, hogy mi a saját szerepünk a keresztyén értékek átadásában és hogyan tudjuk azt a digitális korban is hatékonyan megtenni.

Az előadás után szabad beszélgetés során szó volt arról, hogy mi a presbiter felelőssége a digitális világban, hogyan próbáljuk megszólítani fiataljainkat, mi az, amit tanulhatunk a fiataloktól ebben a digitális világban, illetve mi az, amit mindenképp tovább kell adnunk hitünk örökségéből az utánunk következő nemzedéknek.

A találkozás nagyban elősegített bennünket, hogy megértsük a mai nemzedéket, gondolkodásukat, hogyan próbáljuk átadni a gyülekezet fiataljainak az örökségül kapott tanításokat, és rájöttünk arra, hogy a presbiteri szolgálatunk mennyire fontos református hitünk, identitásunk megmaradásában.

Lakatos Nella, megyei elnök

Kiadja a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége

Megjelenik negyedévenként

Szerkesztő bizottság: Tóth András KRE PSZ - elnök

Keresztes Nóra Erika, Lakatos Nella - jegyző

(Elérhetőség/e-mail: tothandras19@yahoo.com)

Tördelés és nyomtatás: TEHNO-PRINT Zilah

ISSN 2501-6083

